

Meie Aeg

KRISTLIK BÜLLETÄÄN

NR. 3 (15)

1991

3. AASTAKÄIK

Taevad jutustavad Jumala au
ja taevalaotus kuulutab tema
käte tööd!
Kui ma näen Su taevast,
Su sõrmede tööd,
kuud ja tähti,
milled Sa oled rajanud,
siis mis on inimene,
et Sa temaie mõtled,
ja inimese poeg,
et Sa tema eest hoolitsed.
Sa tegid ta pisut alamaks Jumalast
ja ehtisid teda au ja austusega!
Sa seadsid ta valitsema oma käte töid;
kõik sa panid tema jalge alla,
pudulohused ja härjad kõik puha,
samuti metsloomad,
taeva linnud ja mere kalad
ja kõik, mis mere radadel liigub!
Jehoova, meie Issand,
kui auline on Su nimi
kõiges maailmas!

Psalmid 19, 1; 8, 4-10

Iganädalane meeldetuletus armastusest

Kas meie maailm on sõbralik või ebasõbralik? Kas see on kodu, kus võime tunda end kaitstuna ja oodatuna? Või on see põrgu? Samu küsimusi võib esitada ka teisiti: Kes või mis on elunähtuste taga? Kas omame elu mingi türanni ideevälgatuse tõttu? Mingi usumatult pimedade juhuse tagajärjel? Või oleme saanud elu seetõttu, et keegi meid armastab? Kas meie tulevik on lootusrikas?

Nendele küsimustele on läbi inimkonna ajaloo pakutud vastuseid, nii süngeid kui rõõmsaid. Alustan süngest.

Nii nagu see on paljude rahvaste puhul, nii väljendavad ka muistsete babüloomlaste arusaamu elust nende legendid. Üheks tähtsaimaks legendiks Babüloonias oli lugu maailma tekkimisest. See muistne rahvas uskus, et algselt oli olemas jumalate maailm, mida asustasid pahurad, üksteisega näaklevad jumalad. Babüloomlaste «loomislugu» kõneleb riidlevate jumalate vahel toimunud võimuvõitlusest. Ühel poolel oli jumal Marduk oma liitlastega, teisel jumalanna Tiamat oma toetajaskonnaga.

Legendi kohaselt saavutas Marduk Tiamati üle hävitava võidu. Seejärel lõi kas ta Tiamati keha pikuti kaheks nagu kalal, ning lõi Tiamati pealmisest kehapoolest taeva ja alumisest maa. Siis kinnitasid Tiamatti toetanud jumalad ustavust uuele valitsejale.

(Järg 3. lk.)

KÄESOLEVAS NUMBRIS:

PERE- JA EMADEPÄEVA MÕTTEID

PÜHA VAIM ON INIMESE VALIKUVABADUSE KAITSJA

MISSUGUNE PATT ON SURMAKS?

Kõik kristlased ei suutu kõikidesse Jumala käskudesse ühesuguselt. Erinevusi on nii käskude loetelus kui tõlgenduses. Kõigepealt

KÄSKUDE

NUMERATSIOONIST.

Piiblis pole käsud nummerdatud ja käsutekst tuleb siisu järgi kümneks jagada. Eri konfessioonid numereerivad käsked erinevalt. Peale selle esineb eri konfessioonide usutunnistuses ka käskude tekstilisi erinevusi.

Nii seitsmenda päeva adventistide kui apostliku õigeusu kiriku õpetuses on 10 käsku Piibli sõnastuses ja nummerdatud nõnda, et Jumala nime asjatut nimetamist keelav käsk on kolmas, hingamispäeva käsitlev käsk neljas jne. Käskude numeratsioon tundub küll olevat teisejärguline küsimus, kuna olulisim on käskude sisu. Ometi tuleneb erinev numeratsioon just sisu erinevustest ja seetõttu ei saa sellest mööda minna.

Peab märkima, et õigeaks tuleb pidada just eelpool nimetatud kümne käsu varianti. Sellele osutab kõigepealt

KÄSKUDE SISULINE ANALÜÜS.

Jumalakujusid ja kultuspile keelav piiblitekst (2 Ms 20, 4) sisaldab rohkem kui ebajumalate keeldu. See keelab ka tõelise Jumala kujutamise kultusobjektina, 5 Ms 4, 15.16 loeme: «Hoidke seepärast väga oma hingi, sest te ei näinud mingit kuju, siis kui Jehoova rääkis teiega Hoorebil tule keskelt, et te ei tee pahasti ega valmistada endile nikerdatud kuju, mõnd jumalakuju...» Seetõttu pole õige nimetatud käsu liitmine esimese, ebajumalaid keelava käsuga, veel vähem aga selle hoopis ära jätmise. Nii et teiseks käsuks on ikkagi: «Sa ei tohi enesele teha kuju... jne.»

Käskude sisulise analüüsi kõrval tuleks teksti kümneks jagamisel arvestada ka niisugust, esmapilgul kõrvalise tähtsusega tegurit nagu

KÄSKUDE

SÕNASTUS NENDE KORDAMISEL

kümneid aastaid pärast Siinail toimunud käsuandmist. Võrreldes 2 Ms 20, 17 (vanemas piiblitõlkes s. 14) 5 Ms 5, 21 (vanemas tõlkes s. 18) tekstiga, näeme, et himustamiskeeld ei ole kaheks jagatav, ilma et sellest segadust ei tekiks. Kui 2 Ms 20 keelatakse kõigepealt ligimese koja (hoone, eluruumi) himustamine, siis 5 Ms 5 keelatakse kõigepealt ligimese

naise himustamine. Võime kindlad olla, et korrates ei ajanud Mooses käsked segamini. Ta lihtsalt ei pidanud korrates oluliseks säilitada samas käsus sisalduva loetelu järjestust. Ilmselt oli see Jumala suure ettenägevuse tulemus, sest sellest on tõhus abi-käseteksti kümneks jagamisel. Seetõttu võime öelda, et himustamiskeeld moodustab ikka üheainsa, kümnenda käsu.

lal Ta ise meie maa loomise järgselt puhkas. Kindlasti ei vajanud Jumal puhkepäeva nii nagu meie vajame väsitava töönädala järel, sest «tema ei väsi ega tüdi» (Jes 40, 28). Jeesus ütles, et «hingamispäev on

TEHTUD INIMESE

PÄRAST»

(Mrk 2, 27). Inimene vajab puhkust argitöödest-toimetustest. Jumal pühitses päeva, mil Ta ise loomise järel

tajatel. Nimelt on venekeelses Piiblis hingamispäeva tähistav sõna ühtlasi nädalapäeva nimetus — «subbota». Eestikeelne «hingamispäev» osutab ainult puhkusele, rahule, kuid ei määratle nädalapäeva. Asjas selguse saamiseks tuleb niisiis küsida: Millist nädalapäeva on juudi rahvas iidseist aegadest pühitsenud nädala seitsmenda päevana, Jumala hingamispäevana? Laupäeva, ENE 7. köitest lk. 36 loeme: «s a b a t» (hbr), hingamispäev, judaismis nädala 7. päev (laupäev), mida pühitsetakse reede õhtust laupäeva õhtuni...»

Teiseks aitab nädalapäevade piibellikku numeratsiooni määrata kristlik traditsioon Kristuse ülestõusmis-päevast. Seda teab küll iga kristlane, et Kristus tõusis surnuist nädalapäeval, mis meie kalendris kannab nimetust «pühapäev». Vene keeles kajastub see isegi nädalapäeva nimetuses — «voskresenje», ülestõusmis-päev. Piiblist loeme, et Kristus tõusis üles nädala esimesel päeval: «Aga kui tema nädala esimesel päeval vara oli üles tõusnud...» (Mrk 16, 9). Kui nädala esimene päev on pühapäev, siis seitsmes on laupäev. Sellise nädalapäevade järjestuse leiame vanadest Eesti Vabariigi aegsetest kalendritest, mõnest kaasaegsest välisriigi kalendrist ja vist küll igast kirikukalendrist.

Niisiis, päev, mille Jumal meie maad luues pühitses ja õnnistas inimesele hingamispäevaks, on laupäev. Kui Piibel räägib kuskil iganädalasest hingamispäevast, siis mõtleb ta selle all alati laupäeva.

Lisaks iganädalaste hingamispäevadele on Piiblis ka mõningaid teisi päevi hingamispäevadeks nimetatud. Mõnel lugejal tekib kindlasti küsimus, miks enamus kristlasi peab hingamispäevaks hoopis pühapäeva, ja kuidas sellesse suhtuda? Sellest edaspidi.

HEINO LUKK

Veel kümnest käsust

HINGAMISPÄEVAST

Üheks kümnest käsust, mille suhtes on kristlaste seas eriarvamusi, on hingamispäeva (puhkepäeva) käsitlev käsk.

Piiblist loeme: «Pea meele, et sa pead hingamispäeva pühitsema! Kuus päeva tee tööd ja toimetama kõiki oma talitusi, aga seitsmes päev on Jehoova, sinu Jumala hingamispäev. Siis sa ei tohi toimetada ühtki talitust, ei sa ise ega su poeg ja tütar, ega su sulane ja ümmardaja, ega su lojus ja võõras, kes su värvais on! Sest kuue päevaga Jehoova tegi taeva ja maa, mere ja kõik, mis neis on, ja ta hingas seitsmendal päeval: seepärast Jehoova õnnistas hingamispäeva ja pühitses selle» (2 Ms 20, 8-11).

Nimetatud käsu täitmiseks on tarvis mõista Jumala poolt öeldu sisu. Kõigepealt, kas see käsk nõuab kindla nädalapäeva pühaks pidamist või jätab inimese enda otsustada, millisel seitsmest nädalapäevast ta puhkab?

Käsu tekst on täpne — kästud on mitte ainult puhta regulaarselt ühel seitsmest nädalapäevast, vaid pühitse-da Jumala pühitsetud ja õnnistatud seitsmendat nädalapäeva. See ei jäta mingit võimalust «isetegevuseks» — suvalise päeva valimiseks hingamispäevaks ja soovi korral hingamispäeva ümberpaigutamiseks, nii nagu meie riigis sageli puhkepäevadega tehtud on. Sellist võimalust ei jäta ka mujal Piiblis hingamispäeva kohta kirjutatu.

Nagu käsutekstist lugesime, käsib Jumal pühaks pidada seda nädalapäeva, mil-

«hingas», päevaks, mil inimesel on Jumala jaoks rohkem aega kui argipäeval.

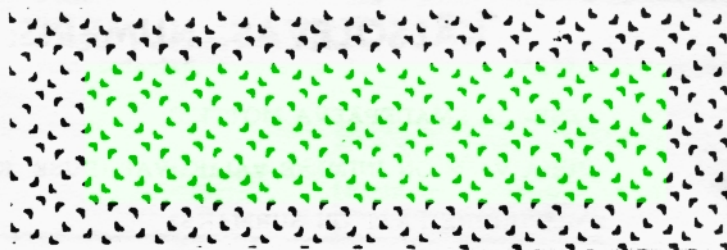
Heebreakeelne sõna š a b a t h tähendab rahu, puhkust, lakkamist. Jehoova hingamispäev on Jehoova rahupäev, päev Jumala rahus. Adamale oli hingamispäev elu esimene täis ööpäev. Loodi ta ju hingamispäevale eelnenud päeva lõpupoole. Kindlasti veetis Jumal kogu esimese hingamispäeva koos Adamaga. Pole midagi imes-tada, et ka iga järgneva nädala seitsmes päev pidi saama inimese ja Jumala eriliseks suhtlemispäevaks. Ühtki teist nädalapäeva pole Jumal selliselt õnnistanud. 1 Ms 2, 3 loeme: «Ja Jumal õnnistas seitsmendat päeva ja pühitses seda.» Niisiis, Jumal käsib pühitseda nädala seitsmendat päeva.

Siit kerkib järgmine küsimus. Milline päev meie kalendris on Piiblis nimetatud

SEITSMES NÄDALAPÄEV,

millele Jumal andis oma erilise õnnistuse ja mida Ta käsib pühitseda?

Venekeelse Piibli kasutajatel on mõnevõrra lihtsam kui eestikeelse Piibli kasu-

Iganädalane meeldetuletus armastusest

(algus 1. lk.)

Edasi räägib lugu sellest, kuidas võidukas Marduk teatas oma kavatsusest ehitada jumalatele hiiglaslik elupaik. Seda kohta, ütles Marduk, peab kutsutama Baabüloniks; ja see pole sugugi üllatav, sest tegemist on ju babüloomlaste legendiga. Marduki korraldusel pidid suurema osa ehitustöödest tegema jumalad, kes olid enne tema vastu võidelnud. Võidetud jumalaid kohutas perspektiiv muutuda lihtsalt orjadeks. Nad kartsid, et nende teha jäetakse igaveseks teisejärgulised, alaväärsed tööd. Seepärast palusid nad Mardukit anda neile vanne, et nii ei juhtu.

Vastuseks nende palvele langetas Marduk otsuse luua «alam, primitiivne olevus» (just seda väljendab muistsetel savitahvritel kirjutatu), ja ta ütles: «Tema nimi olgu inimene.» Marduk töötas, et selle uue olevuse loomise mõtteks oli päästa jumalad andavast igavesest töörühmamisest. Inimestest pidid saama orjad, et jumalad, nagu ta ütles, saaksid puhata.

See legend kajastab üht vaatenurka elule. See kõneleb muistsete babüloomlaste enesehinnangust: «türanni poolt loodud» olevustest, kelle eksistentsi mõtteks oli töörühmamine. Kõrgemad, salapärased jõud, kellest babüloomlaste arvates sõltus nende elu, ei hoolinud neist, ei otsinud nendega sidet ega võimaldanud neile meelepärast tegevust.

Kuid on olemas ka teine

...Mitte ainult leivast...

jutustus, ja see on sootuks lootustandvam. See on lugu, mida muistsed heebrealased suust suhu edasi kandsid ning millest räägib Piibel. Me leiame selle loo Esimesest Moosese raamatust. See algab erutava mõttega, et üks Jumal — ja ainult üks — on kõige loodu taga. Kujutuspilt maailmast, mis on paljude riidlevate jumalate küüsis, hajub. Selle asemel näeme ühtset jumalikku tahtet, igavest universumi Valitsejat.

Parim on aga see, et selle Jumala armastavas südames on ruumi inimlaste jaoks. Meile räägitakse, et Tema tegi taeva ja maa ja kõik elavad olevused. Ja siis, öeldakse edasi, seadis Ta loomise lõpul sisse ühe erilise päeva. «Nõnda on taevas ja maa ning kõik nende väed valmis saanud. Ja Jumal lõpetas seitsmendal päeval oma töö, mis ta tegi, ja hingas seitsmendal päeval kõigist oma tegudest, mis ta oli teinud. Ja Jumal õnnistas seitsmendat päeva ja pühitses seda, sest ta oli siis hinganud kõigist oma tegudest, mis Jumal luues oli teinud» (1 Ms 2, 1-3).

Esmapilgul võib näida mõistetamatu, miks üht päeva, hingamispäeva, ümbritses selline tähelepanu. Moosese esimeses raamatust räägitakse meile, et Jumal «puhkas», kui Ta lõpetas oma töö. Mõne meelet on see lugu

samasugune nagu babüloomlaste lugu, välja arvatud see, et babüloomlaste jutustuses on puhkus luksus, mis kuulus jumalale ja mitte inimestele.

Moosese esimese raamatu jutustuses JAGAB Jumal oma puhkust Tema enda poolt loodud inimestega. Ta on loonud uue olevuse — mitte selleks, et inimolevused orjadena Teda teeniksid, vaid selleks, et nad oleksid Tema sõbrad. Õnnistades ja pühitsedes ühe erilise päeva, eraldas Ta aja, millal Tema ja kõik, keda Ta on loonud, võivad iga nädal nautida rahuandvat ühtekuuluvust.

Erinevate rahvaste jutustused maailma loomisest avavad nende suhtumise elu, argimuredesse — toiduse hankimisse, peavarju muretsemisse, kaasinimestesse, tulevikku. Heebrealaste jutustus räägib rahvast, kes oli täis rõõmu ja lootust. Kuigi neil tuli teha tööd ning ohata ja nutta nii nagu teistelgi inimestel, tundsid nad elu helge poole tagatist. Murest ja leinast hoolimata oli nende süda rõõmus. Küsimus: «Kust me tuleme?» ei hirmutanud neid. Pigem kasvatas see neis julgust. Nad mõistsid, et nad elavad mitte mõne ebakindla türanni kapriisi tõttu, vaid armastava Looja armastava tahte tõttu. Hingamispäev oli selle tõsiasja regulaarseks kinnituseks. Nad teadsid, et maailmaaja-

loo alguses oli Jumal eraldanud teistest nädalapäevadest seitsmendat erilise sõpruse päevaks enda ja nende vahel. Tänu sellele tunnetasid nad oma väärtust ja kohta laias ja salapärases universumis. Just sellest kõneleb Piibli loomislugu.

«Pühitsege minu hingamispäevi, et need oleksid märkiks minu ja teie vahel, teadmiseks teile, et mina olen Jehoova, teie Jumal!» (Hes 20, 20). Hingamispäev on TEEVIIT, mis osutab üle meie inimlike võitluste ja murede Jumala poole, kes meist hoolib ning kes on tugevam kui kõik vaenlased, keda kohtame.

Kui oleme ühenduses sellise Jumalaga, kes annab meile hingamispäeva — erilise sõpruse ja puhkuse päeva, mis meenutab meile, et Tema lõi meid ja armastab meid — teame, kus seisame. Iga hingamispäev on püha, mis kasvatab usaldust. Hingamispäeval ammutame me Jumalalt enesesse jõudu armastada üksteist ja julgust võita oma kartused. Hingamispäeval tajume uuesti, et elava Jumala juures on puhkus, usaldus, rõõm ja rahu. Andes puhkuse tööst, annab hingamispäev samas ka puhkuse muredest ning täidab hinge elu õige nägemise ja andestusest tuleneva rahuga.

Seetõttu saab neile, kes hingamispäeva pühitsevad, iga nädala seitsmes päev elavaks rõõmupühaks. See on rõõmupüha, sest meie Jumal armastab meid.

CHARLES SCRIVEN

UUESTISÜND

Siidjad öied
hellitamas pöske, seisad,
nina kullerkupuõietolmukollane.
Aa, oli sügis kõle
kunagi võib-olla et...
Ehk jättis lõdisemagi
sind jääne tuul,
kui ihkaks viia viimset lehte
niigi paljalt puult.

Võib-olla oli.
Mis sest enam nüüd.
Sa tõusid talvest uues rüüs
kui lahvatanuks leek,
kesk elutulva.
Jääb rind sul kitsaks
õnnele võib-olla et,
nii seisad, õietolmust kollane.

M. K.

KEEGI KIRJUTAB

«Usun Jumalat ja tahan Teda teenida, kuid tunnen, et ma ei loe Piiblit enam endise huviga ega palveta sama innuga ning et jumalateenistused ei kõida ega paku enam nii palju kui varem. Isegi head kõned ei sütita enam. Mida teha?»

Sinu tunded on tuttavad, sest meie kõigi vaimulikus elus, samuti nagu meie kõigi argieluski, esineb samasuguseid perioode. Me ei ole ju igal päeval ühtmoodi reipad ja õhinat täis. On aegu, mil tunneme end vaimulikult tulisenä ja tajume Issanda lähedust, lausa ahmime endasse Jumala Sõna ning meie palveelu on elav. Teinekord tundub Jumal aga olevat üsna kaugel.

Onneks ei sõltu usk tunnetest. Ka keset meiepoolset tahtmatust ja kahtlusetki

jääb Jumal armastavaks, andestavaks ja kannatlikuks Isaks. Tema tunded ei muutu. Tema ei pööra meile selga.

Neil hetkedel, kui mina olen väsinud ja ükskõikne — kui ei jätku jõudu lugeda ega palveta — mõtisklen Jeesusest, Tema elust ja tööst. Päästja armastusele mõtlemine elavdab ikka ja jälle mu südant.

Püüan liikuda palju ka väljas, sest loodus tervendab ja lisab vaimujõudu. Ka Jeesus veetis palju aega looduses.

Minu kolmandaks abinõuks on kuulata head vaimulikku muusikat. Selle kaudu kõnetab mind Jumala Sõna siis, kui ma parajasti lugeda ei jõua.

Suur tähtsus on kõnelemisel. Jeesus kutsus meid üles

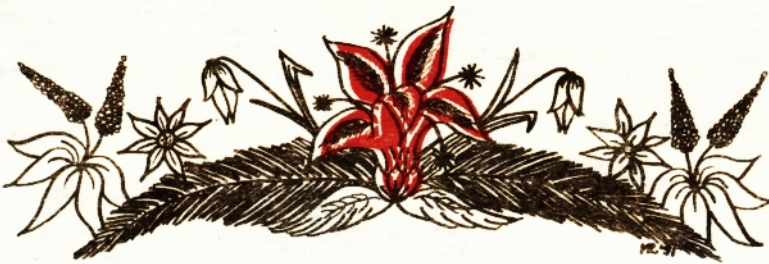
ema ei ole küll maalikunstnik, kes kauneid kujundeid lõuendile maalib ega skulptor, kes neid marmorist välja raiub. Ta ei ole kirjanik, kes üllaid mõtteid mõjuvatesse sõnadesse vormib või helilooja, kes kauneid tundeid meloodiaks kõidab. Ta teeb midagi sootuks tähtsamat: ema kätes on vormida oma laste iseloomu. Jumala abiga on tema osaks kujundada inimesi jumaliku kuju sarnaseks.

ema, kes nendest asjadest õigesti aru saab, hindab oma võimalusi kõrgelt. Ta püüab tõsiselt nii enda iseloomu kui oma kasvatusmeetodite kaudu esitada lastele kõrgemat ideaali. Innukalt, kannatlikult ja julgelt püüab ta arendada oma võimeid, et kasutada neid õigesti laste kasvatamisel. Tõsiselt küsib ta igal sammul: «Mida on Jumal selle kohta öelnud?» Heolsalt uurib ta Jumala Sõna. Ema hoiab oma pilgu

kandma üksteise koormaid. Nii et sa ei tee valesti, kui räägid usaldusväärsele sõbrale või sõprade ringile oma tahtmatusest. Kõnele oma probleemist ja palu sõpra, et nad sinu eest palvetaksid. Eestpalve jõud on tohutu; seda olen ma palju kordi kogunud.

Ja veel: ole enda suhtes kannatlik nii nagu Jumal on sinuga kannatlik. Püüa mõista, et Jeesus tahab sind aidata sellisena nagu sa oled. Päästja ei jäta sinu alustatud tööd pooleli. Kuna sa oled andnud Jeesusele loa töötada sinuga ja sinu heaks, teeb Ta seda, õelgu sinu tunded siis mida tahes.

T. AALTONEN
«Nykyäika»

Keskpäeval kella ühe paiku helistasin ma oma isa-le. Ma olin haige. Mu naine oli haige. Meie aastane poeg oli haige. Ainult mu kolmeaastase tütre Danielle'iga oli kõik hästi. Ma küsisin isalt, kas Daniellele tohiks mõneks päevaks nende juurde tulla. Ja kas ta saaks tüdrukule järele tulla.

Kella kaheks oli Danielle'il kohver pakitud ja ta seisis, kinninõõbitud mantlis, oodates eeskojas. Ikka ja jälle vaatas ta aknast välja ja sosistas: «Kui vanaisa ometi siin oleks!»

Me ütlesime talle, et vanaisa ei tule kindlasti enne kahte tundi. Kuid aeg ei tähendanud tema jaoks kuigipalju. Kõik olid majas haiged — ja tema reisivalmis. «Danielle

MITMEST PAIGAST

Lõuna-Ameerika divisjonis on adventkogudusel nüüd üle miljoni liikme. Miljoni piir ületati 1990. aasta detsembri algul. Divisjon loodab ristida 1995. aastaks 400 000 uut liiget. Mõeldud viie aasta jooksul liitus Lõuna-Ameerika divisjonis kogudusega üle 306 000 uue liikme.

***

Ellen ja James White'i pojapoeg Arthur White suri 12. jaanuaril 1991. a. 83-aasta vanuses Californias, oma sünnipaiga Elmhaveni lähikonnas. Vend White ordineeriti jutlustajaks enam kui 50 aastat tagasi. Ellen G. White'i Pärandihoidusnõukogu peasekretärina töötas ta üle 40 aasta. Pensioniaastail pühendus vend White kuuest köitest koosneva E. G. White'i autobiograafia kirjutamisele.

Hiina Rahvavabariigis on Hiina Usuasjadevalitsuse ametliku aruande põhjal umbes 100 miljonit budisti, ligi 20 miljonit muhameedlast, umbes 5 miljonit protestanti ja 4 miljardit initsioliiklast. Hiina Rahvavabariigis elab umbes 1,1 miljardit inimest. Usuasjadevalitsus pole esitanud andmeid Hiina viienda üheks soositumaks peetud uskkonna, Thao-õpetuse pooldajate kohta.

***

1990. aasta teisel poolaastal ristiti Karachis, Pakistanis Mark Finley poolt läbi viidud kolmenädalase koosolekuteseria lõpul ühtekokku 276 inimest. Muhameedlikus Pakistanis osutus see üheks suuremaks kristlikuks ürituseks. Ülemaailmse adventkoguduse töös tuntud evangelist Mark Finley pidas Pakistani koosolekutesarja oma elu suurimaks kogemuseks.

REIN KÄSK

püsilvalt Kristusel, et igapäevaste kohustuste silmapaistmatus, rutiinses ringis võiks ta siiski peegeldada Kristuse tõelist armastust.

Õnnelikud on vanemad, kelle elu peegeldab tõelist Jumalaga koos töötamist, nii et Jumala töötused ja korraldused äratavad lapses tänutunnet ja aukartust. Õnnelikud on vanemad, kelle õrnus, õiglus ja kannatlikkus õpetavad lapsele Jumala

armastust, õiglust ja kannatlikkust. Õpetades last isa ja ema armastama, usaldama ja neile kuuletuma, õpetavad vanemad teda armastama ja usaldama ka oma taevast Isa ning Temale sõnakuulelik olema. Vanemad, kes pärandavad oma lapsele sellise aini, on andnud talle varanduse, mis on rohkem väärt kui kõigi ajastute rikkused kokku — varanduse, mis on kestev nagu igavik.

E. G. WHITE

VANAISA OODATES

vanaisa peab kõigepealt koe-raga loomaarsti juurde minema. Siis ostab ta veel paar asja meie jaoks. Alles siis ta tuleb ja viib sind ära. Läheb veel tükk aega, enne kui ta tuleb.»

«Jah.»

Aga ta jättis mantli selga ning tema kohver seisis endiselt ukse kõrval. Ikka ja jälle läks väike tüdruk akna juurde ja pomises endamisi vaikseti: «Kui vanaisa ometi siin oleks!»

Aeglaselt venisid kellaosutid üle numbrilaua. Poole kolme paiku olid isa ja poeg uinunud, samal ajal kui ema roidunult elutoas istus. Danielle ei kaotanud siiski lootust. Ta läks jälle akna juurde. Ta avas ukse ja vaatas üksikümmi välja. Tal ei olnud mingit tahtmist mänguasjadega tegelda. «Kui vanaisa ometi siin oleks!»

Kell viis oli aeg õhtusöögiks. Ema tegi võileiva. Isa määris päkklikreemi peale. Avati ka purk õunamoosi. Lõpuks võttis Danielle mantli seljast ja sõi. «Kas ma tohin veel ühe leiva võtta?»

Lauas jutustas Danielle sellest, milliseid häid asju ta vanaisa juures sööb. Niipea, kui söögiaeg oli läbi, tõusis ta lauast, läks väliskäse juurde ja pani jälle mantli selga. «Kui vanaisa ometi siin oleks.»

Juba mitmendat korda rääkisime talle kõigest, mida vanaisa enne veel tegema peab. Käigust loomaarsti juurde. Käigust kauplusesse. Tundidepikkusest sõidust meie juurde. Ta tuleb niipea, kui ta saab.

Pool seitse oli kolmeaastase tüdruku jõud otsakorral. Kuid ta ei nutnud, ka ei olnud ta pahane. Kannatamatusest andis märku ainult see, et ta ikka ja jälle vanaisa saabumist soovis ja elutoast sisse ja välja käis. Tema fantaasia maalis pilte rõõmudest vanaisa juures. Kellele nad kõik külla lähevad. Milliseid loomi ta näha saab. Mida nad söövad. Ja milliseid toredaid jalutuskaike nad ette võtavad.

Kella seitsme paiku tuli Danielle'il uus idee. Ta lülitas valguse välja, et ta paremini vanaisa auto tulesid näeks.

Ja siis oligi vanaisa mõne minuti pärast kohal. Danielle oli viis tundi oodanud, viis tundi talvemantlit kandnud. Viis tundi koos haigetega mööda saatnud. Viis tundi oli ta vanaisasse uskunud ja teda usaldanud. Kui ta juba kindlalt vanaisa autos istus, sosistas ta vanaisale: «Ma ainult natuke ootasin sind.»

Kas sul on mantel seljas? On su kohver pakitud? Kas sinus elab igatsus juba teavakodus olla? Mõtled sa rõõmudele, mis sind ootavad? Oled sa selle maailma tuled välja lülitanud, et sa Teda Tema hiilguses näha saaksid?

«Lase meid jääda kindlaks pühas lootuses» (Tt 2, 13). Me võime Jeesust usaldada. Ta tuleb niipea, kui Ta saab. Ja kord me tunnistame, et ootasime ainult natuke.

«Adventecho» nr. 12

1990

LARRY D. BURTON

11. MAI — PEREPÄEV

12. MAI — EMADEPÄEV

19. MAI — NELIPÜHA

Kui peame Püha Vaimu ainult mingiks umbisikuliseks mõjuks või jõuks, võtame Jumalalt ära ühe Tema Isiku, ning jätame jumaliku isiksuse ilma Temale kuuluvast austusest ja armastusest, usust ja usaldamisest, andumisest ja sõnakuulmisest.

***

Praktilisest seisukohast on väga tähtis tunda Püha Vaimu isikuna. Kui mõelda Tema all lihtsalt mingit mõju või jõudu, küsime endalt: «Kuidas saaksin Püha Vaimu ja kuidas Teda kasutada?» Ent tundes Püha Vaimu Piibli isikuna, Temale omase jumaliku suuruse ja auga, omandab meie küsimus uue kuju: «Kuidas saaks Püha Vaim võtta mind tervikuna enda käsutusse?»

Kas on vahe inimese-ussikese mõtete vahel, kes soovib kasutada Issandat Jumalat mäe purustamiseks, ja Jumala enda plaanide vahel, kes otsustab kasutada «ussikest» sellesama asja teostamiseks?

Esimene suhtumine osutub paganlikuks mõtteviisiks, mille puhul inimene püüab sundida oma jumalat teda teenima. Teine suhtumine — et Jumal-Püha Vaim, saades võtta meid enda omaks, kasutab meid oma äranägemise järgi — on tõsikiristlik.

R. A. T.

PÜHA VAIM KAITSEB INIMESE MORAALSET VALIKUVABADUST

Aasta 75 e. Kr. Rooma. Tribüünid on tulvil rahvast. Areenil seisavad vastamisi kaks tugevat meest, üks varustatud kolmeharulise hargi ja võrguga, teine kilbi ja lühikese möögaga. Kohe algab võitlus elu ja surma peale. Nad ei saa teisiti. Nad on ju orjad-gladiatorid ja rahvahulk ootab verist vaatamängu.

Aasta 1800 p. Kr. Venemaa. Kaks elegantset riietatud härrat seisavad vastamisi, sihtides teineteist püstoliga. Seni olid nad sõbrad, kuid siis juhtus, et solvati seltskonna kuuldes teineteist. Ja nad ei saa teisiti. Väike grupp tunnistajaid eemal ning mõtteline suurem publik ootab tulemusi.

20. sajandi lõpp. Noorukitekamp on langetanud surmaotsuse ühele endi seast. Keegi sai korralduse anda viimane otsustav löök. Ta ei saa teisiti, sest muidu lüüakse teda. Teised ootavad!

Neis olukordades on midagi ühist — šanss ellu jääda teis(t)e arvel. Vaatamata südametunnistuse häälele! Samad iseloomulikud momendid ilmnevad rahvaste ja rahvuste vahelistes suhetes. Motiividki on samad.

Maailm on nagu areen, inimesed nagu gladiatoritest orjad sellel. Tundub, et keegi asjaosalistest — reame-

hest marssalini — ei ole vaba, et lõpetada nõmedus. Kus asub publik, kes selle vaatepildiga meeit lahutab? Kes on peremees?

Selles maailmas on miljooneid, kelle käsi ei tõuse teise inimese vastu ka käsu korras — ja seda mitte argusest. Nad julgevad keelduda, julgevad erineda. Vaatamata tagajärgedele. Vaatamata sellele, mida mõtlevad ja arvavad teised.

Rooma areenidele viidi ka kristlasi, kuid nemad ei tapnud publiku lõbuks; nad hoopis toetasid ja kinnitasid üksteist. Nad isegi laulsid. See ei rahuldanud vaatajaid ega vaatamängu korraldajaid. See näris güdant ja tegi kadedakski. Need inimesed ei olnud orjad. Mõnigi pealtnägija ihkas iseendale sellist vabadust. Paljud ka leidsid selle.

Pühakiri ütleb: «Sest Issand on Vaim, ja kus on Issanda Vaim, seal on vabadus! Aga me kõik, kes katmata palgega vaatleme Issanda ahiilgust otsekui peeglis, muutume samasuguseks kujuks aust ausse nagu Issanda Vaimust» 2 Kr 3, 17.18. See ongi sõnum, mida soovime evangeeliumina — rõõmusõnumina — teatada kõigile.

Olavi Rouhe

ARUANNE

JEEUSUSE

USUST

(Algus «Meie Ajas» nr. 1 (7) 1990)

Ülaloodud Piiblitekstis esitatakse kaasaja pingelist taktikalist võitlust Jeesuse tõe ja saatana vale vahel.

Selles võitluses on vastamisi tegelikult Kristus ja Tema peavastane, saatana. Antikristuseks põhjapanevaimas mõttes on ikkagi kurat ise, ning just sellega on seletatav antikristlike ilmingute mitmepalgelisus ajaloo erinevatel perioodidel ja ka meie ajal. Pimeduse vürst on suuteline end igati kostümeerima ja etendama üksteisega näiliselt vastukäivaidki rolle, kui ta sel teel saab inimesi paremini eksitada. Antikristuse rolli kehastamine on tema töös kõige raskem, kuid eesmärgi seisukohalt kõige tähtsam ja tulemusrikkam.

Piibli prohvetliku sõna põhjal võime järeldada, et antikristust puudutavate ettekuulutuste ulatuslikum täitumine seisab veel ees. Kõige tähtsam on praegu selgelt mõista, milles seis-

neb antikristuse salaseptsuse tuum. Probleem seisneb Kristuse ülemvõimu hülgamises, loodu upitamises Looja asemele, inimliku võimu seadmises Kristuse jumaliku võimu asemele, inimlike käskude tõstmises Kristuse käskude asemele.

Oma kõige peenemaski vormis on antikristlus Kristuse hülgamine, sest see viib alati loobumiseni tõesst, mida Jeesus on väljendanud.

Siin nõutakse Jumala lastelt, kes peavad Tema käskke ja jäävad ustavaks Jeesusele, kannatlikkust.

JEEUSUSE OOTAJAD

«Kord tulid Nousiaiste kirikuõpetajad, isa ja poeg, kihelkonnast ning astusid aeglaselt kodu poole. Nad ei rääkinud omavahel kuigi palju, sest kumbki teadis, mida teine mõtles. Viimastel aegadel olid Jumala armu kosutavad vood õnnistusrikkalt voolama hakanud!»

«Kas nägid hiilgust laste laubal?» küsis Achrenius liigutusest väreleva häälega. Ta seisatas ja silus käega külge; teda piinas luuvalu.

«Nägin, isa.»

«Kas kuulsid nende laulus taevalist kõla?»

«Kuulsin, isa! Jeesus ütleb: Laste päralt on taevariik.»

Achrenius seisas hetke mõttesse vajununa; ta toetus jalutuskepile ja tõmbas sügavalt hinge. Seejärel lausus ta: «Kui Jumal on hakanud juba lapsi äratama, siis ei ole Kristuse tulemine kaugel.»

Achreniuste tee viis läbi surnuaia, sest nad tulid lõuna poolt, Topoiste poole.

«Siia toogege mind!» Aabraham Achrenius seisatas surnuaia kagunõival, kiriku kooripoolses otsas. Ta mõõtis tühermaast lühikeste sammudega välja kitsa maariba ja jätkas:

Kallid sõbrad, tahaksin jagada teiega rõõmu ja armastust, mida Jumal on mulle Tema Sõna ja Tema tundmise kaudu kinkinud.

Olen hakanud mõistma, et kuigi maailmas on miljardeid inimesi, soovib Jumal meist igaühega isiklikult suhelda. Ta soovib, et me seaksime oma elu eesmärgid õigesse järjekorda, sest Loojal on iga inimese suhtes oma plaan, ja see plaan on õnnistuseks igaühele, kes on tahtlik Teda kuulama.

Kuigi patt on aastatuhandete vältel püüdnud inimesi õigetest eluväärtustest eemale juhtida, on igal mõtlevale inimesel sügaval südames siiski säilinud soov igaviku ja tõelise armastuse järele. Nii on olnud ka minuga.

Mulle meenub, et poisipõlves, kui vaatasin vahel tae-

Leidmisroom

vast, leidsin sealt seletamatut rahu ja kindlust. Tol ajal ei osanud ma seda siduda Jumalaga ja päästega, kuid Jumal kõneles mulle niiviisi loomistööst ja Tema Vaimu lähedusest. Muidugi ei tohiks tunded saada elus juhtivaks, sest elame ikkagi planeedil, mida valitseb kurjusevürst, kellel on piisavalt pikk praktika inimese tundemaailma mõjustamiseks, kuid toetudes Jumala Sõnale võime kogeda ka tõelisi ja sügavaid tundeid.

Kooliaastad jätsid loomulikult oma jälje minu intellektuaalsesse arengusse ja õpitu on olnud vajalik, kuid samas õppisin «läbi lööma» oma jõule ja mõistusele lootes. Jumal aga ootas, et kasutaksin oma aoteid ja võimeid Temaga koos. Tegelikult on Püha Vaim kogu mu teadliku elu mu südameuksele koputanud. Avasin Talle aga alles poolteist aastat tagasi; õigupoolest ei julgenud «ust» algul päris lahti teha, piilusin vaid praovahelt.

On kirjutatud, et Jumal puudutab iga inimest erili-

selt 2–3 korda elu jooksul. Võibolla oli üks selline hetk minu jaoks just siis, kui mulle tuli külla sõber ja rääkis lihtsalt oma arusaamadest. Jumalast kui Loojast. Ma ei jaganud kohe tema seisukohti, sest need erinesid tublisti minu maailmanägemisest ja mul tekkis õigustatud kahtlus. Kuid usun, et minu eest tehtud palvete ja Püha Vaimu väe läbi tärkas minus soov tõe järele. See soov viis mind kokku paljude uute usklike sõpradega. Lõpuks, saades isiklikult kinnitust Piiblist, hakkasin mõistma aja kallidust, patu olemust ja Jeesuse ristisurma tähendust. Minus hakkasid kõlama Ef 5, 15 kirjutatud sõnad: «Siis vaadake hästi, kuidas te elate, mitte kuj rumalad, vaid kui targad, pidades aega kalliks, sest päevad on kurjad. See pärast ärge olge rumalad, vaid mõistke, mis on Issanda tahtmine.»

Peale ristimist, Jumalaga lepingu tegemist, olen hakanud järjest rohkem mõistma, kui palju on Jumalal mulle öelda. Olen hakanud järjest

rohkem mõistma sedagi, et minust sõltub, kas ma luban ennast kujundada Tema tahte järgi. Jumal on armastus ja vabandus, Tema jätab mulle kõiges vabaduse otsustada; see on väga suur eesõigus, ja samas veel suurem vastutus.

Loomulikult olen ma otsustes, mõtetes ja tegudes vahel eksinud, kuid Jumal on kohe valmis mind õpetama, aitama — ning seda just minule arusaadaval. Vahel on kriitiline elukogemus ainus võimalus, mis juhib minu tähelepanu puudustele, millest pean vabanema. Jumal soovib, et rakendaksin ellu selle, millest ma olen aru saanud; ainult nii on lahti tee edasiminek. Tema annab igapäevaseks eluks vajaliku ja Ta on valmis alati andma lisa, kui ma ei kasuta saadut oma himudes, vaid Jumala riigi tööks.

Seda kõike on Jumal mulle õpetanud. Ta on sõna ja teoga kinnitanud, kui väärtuslikud me kõik oleme, olenemata rahvusest või sotsiaalsest seisundist. Õnnelik on iga inimene, kes seda õieti hindab ja Jeesuse oma isikliku Päästjana vastu võtab.

PEETER KIRSPUU

«Arvan, et mul tuleb kasutada seda paika lühiaegseks puhkuseks. Ma soovin südamest olla elus Kristuse tulemise päevani, kuid ma tean, et surm on ainult lühike uni, millest Issand mind Siioni puulapele minemaks äratav; ja nii saame me alati olla Issandaga ja oma sõpradega.»

Ta murdis noore kase küljest oksa, torkas selle märgina maasse ja lausus:

«Pea sina, mu poeg, hauakõne! Eluloo võid jutustamata jätta... Sest mis seal's ongi: nagu öökull varemetses, üksildane lind katusel... Kuid ära unusta kuuutamast Jumala au ja Kristuse tulemist!»

Nii kirjeldatakse kuulsa äratusjutustaja Aabraham Achreniuse tundeid elu loojangul. Achrenius (surn. 1769) oli üks nendest Jumala tõrvikukandjatest, kes hoidsid kõrgel Kristuse tulemise lootust.

Esimestel sajanditel kaitses kristlusest ilmalikustumise eest tollal kõikevaldav Issanda peatse teise tulemise ootus. Kristlased tundsid end siin maailmas ränduritena.

See oli loomulik, Jeesus oli ju ise oma hüvastijätukõnes öelnud: «Teie süda ärge ehmugu! Uskuge Jumalasse ja usku-ge minusse. Minu Isa majas on palju ruumaseid. Kui see nii ei oleks, kas ma oleksin teile ütelnud: Ma lähen teile aset valmistama? Ja kui ma olen läinud ja teile aseme valmistanud, tulen ma jälle tagasi ja võtan teid enese juurde, et teiegi oleksite, kus mina olen» (Jh 14, 1-3). Ja siis, kui jüngrid vaatasid üles taeva poole, kuhu Jeesus Olümpäelt oli tõusnud, kinnitasid inglid Jeesust vaateväljast kaotanud jüngritele: «See Jeesus, kes teilt üles võeti taevasse, tuleb samal kombel kui te nägite teda taevasse minevat!» (Ap 1, 11).

Uues Testamendis on ühtekokku kolmsada Jeesuse tagasitulekut puudutavat töötust. Viimane neist on Ilmutuseraa-

matut lõpetav Jeesuse kinnitus: «Tema, kes seda tunnistas, ütleb: «Tõesti, mina tulen varsti!»

JEEBUS TULEB TAGASI

Jeesus peab tulema tagasi. Kuigi Tema lepitussurm ristil oli täiuslik ja küllaldane, et tasuda kõikide inimeste, kogu maailma patuvõlg, on lunastusplaani täielik lõpuleviimine veel pooleli. Ehkki Kristus võitis surma ja ehkki Tal on «kõik meelevald taevas ja maa peal» (Mt 28, 18), on maailm endiselt «tigeda võimuses» (1 Jh 5, 19). «Aga nüüd me ei näe veel kõike temale alistatuna» (Hbr 2, 8). Seetõttu innustab apostel Jakoobus kristlasi: «Siis olge nüüd pikameelsed, vennad, Issanda tulemiseni» (Jk 5, 7). Alles siis, kui Jeesus tuleb teist korda — kuningate Kuningana ja isandate Issandana — täituvad täielikult Jumala töötused kogu kurjuse kõrvaldamisest ja kõige hea taastamisest igavesteks aegadeks. Seepärast on kõigi aegade kristlased ühinenud apostel Johannese palvega: «Aamen, tule, Issand Jeesus!»

Kuigi Piibli tunnistus Jeesuse tagasitulekust on nii selge, kaotas ka see evangeelne tõde vähehaaval, sedamööda, kuidas kirik ilmalikumaks muutus, oma tähtsuse. Kui usupuhastuse kuig tõstis Piibli ja sõnumi Kristusest jälle ausse, elavnes ka Kristuse teise tulemise ootus.

Usupuhastusperioodile järgnevates äratusliikumistes hõivas Kristuse tagasituleku ootus üha kesksema koha. Sellega haakus Piibli prohvetikuulutuste, eriliselt Taanieli raamatu ja Ilmutuseraamatu ajaliste ettekuulutuste ennenägematult innukas uurimine. 19. sajandi alguseks oli maailma haaranud üleüldine tunnetus, et oldi liginemas jumaliku lunastusplaani tõdenemise märkimisväärsetele verstapostidele.

(Järgneb)

Missugune patt on surmaks?

Lugeja soovib teada

«Kui keegi näeb oma venda pattu tegevat, pattu, mis ei ole surmaks, siis ta tehku palvet, ja Jumal annab temale elu, neile nimelt, kes ei tee pattu surmaks. On patt, mis on surmaks; selle kohta ma ei ütle, et tuleks paluda. Kõik ülekohtus on patt; ja on pattu, mis ei ole surmaks» 1 Jh 5, 16.17.

Apostel Paulus ütleb kirjas roomlastele: «Sest patu palk on surm.» Igal patul, olgu see milline tahes, on inimesele negatiivsed tagajärjed. Patu palgast, surmast, on võimalik pääseda vaid juhul, kui inimene tunnistab sooritatud ülekohtu Jumalale, palub andestust (kaas-inimesele tehtu pärast ka inimeselt endalt) ja usub Jeesuse Kristuse vere lepitavasse väesse. Kui inimene nii talitab, pole ühtegi pattu, mida Jumal andeks ei annaks, Jumal on valmis andestama oma elus täiesti põhja käinud inimesele. «Tulge nüüd ja seletagem isekesks, ütleb Jehoova! Kuigi teie patud on helepunased, saavad need lumivalgeks; kuigi need on purpurpunased, saavad need villa sarnaseks!» Jes 1, 18. Patune inimene võib Pauluse kombel öelda — minus ei ole midagi head; kuid Jumal soovib kogu südamest talle andestada. Kui inimene seda ainult ise igatseb.

Apostel Johannes käsitleb küsimust tekitanud tekstis eestpalvet, mida sooritatakse patustanud isiku eest. Väljend «oma venda» (s. 16) viitab sellele, et pattu on teinud usklik inimene, koguduse liige. Kaaskristlase loomulik reaktsioon sel juhul on palvetada eksinud eest ja kui võimalik — koos temaga, juhtimaks teda tagasi Päästja juurde, kes on valmis andestama.

Oma arutluses jagab Johannes siiski patu kahte liiki — 1) mille puhul patustajal on andestusele lootust ja 2) mille puhul lootust ei ole.

Kuigi on tõsi, et iga patt, millest ei vabaneta, viib surma (Hes 18, 4.24; Jk 1, 15), on eksimuste astmes siiski erinevus. Jumalat armastava inimese patud, mis on põhjustatud nõrgast tahtejõust ja süvenenud väärharjumustest, erinevad pattudest, mille motiivideks on jultumus ja protest Jumala vastu. Erinevuse määratlevad pigemini inimese seisukoht ja motiivid, kui patutegu ise. Suurem või väiksem patt, kui sellele järgneb kahetsus,

ei ole veel surmaks, kuid kahetsusest keeldumine toob kindlasti kaasa surma.

Niisiis patt, mis on surmaks, pole mingi üks või teine, suur või väike patutegu, vaid inimese soovimatus oma eksimust kahetseda, Jumalaga lepitust otsida ja ülekohtust loobuda. Inimene on oma trotsis Jumala vastu jõudnud nii kaugele, et ta enam ei soovigi andestust ning on täiesti ükskõikne Jumala tahte suhtes. Seda nimetabki Piibel Püha Vaimu teotamiseks ehk patuks Püha Vaimu vastu.

Vahel on inimesed tundnud hirmu: äkki olen ma teotanud Püha Vaimu — teinud pattu, mis on surmaks? Vastus saab sel juhul olla üksnes eitav. Sellise kartuse olemasolu on tõendiks, et Püha Vaim pole inimest hüljanud, vaid koputab endiselt südamele. Hirmu tekkimine aga näitab, et suhted Jumalaga vajavad põhjalikku parandamist, sest inimene on Jumalast eemaldunud. Jumala kui armastuse Allika juurde tagasi pöördudes «ajab armastus kartuse välja» 1 Jh 4, 18.

Kuidas on lugu inimesega, kelle kohta me arvame, et ta on teinud pattu, mis on surmaks? Kas loobuda tema eest palvetamast?

Apostel Johannese väide: «...selle kohta ma ei ütle, et tuleks paluda», on suhteliselt neutraalne väide. Ta ei keela tema eest palvetamist, samal ajal aga ei anna ka garantiid, et meie palvet kuuldakse. Kui inimene, kelle eest me palvetame, jätkab järjekindlalt Jumala trotsimist, jäävad meie palved tema pärast sisuliselt vastusetu, sest Jumal ei saa selle patuse heaks midagi teha.

Jumal ei kasuta iialgi inimese muutmiseks sunnivahendeid. Samas, kui on siiski veel mingit lootust, peaksime palvetamist jätkama, sest meie ei saa kunagi ütelda, millal üks inimene on liiga kaugele läinud.

Emasüda ei kaota lootust surmani. Piiblis on emarmastust võrreldud Jumala armastusega. Jumala armastus ei hävi iilmaski!

Jeesus Kristus esitab meile üleskutse: «Teie olge siis täiuslikud, nõnda nagu teie taevane Isa on täiuslik!» Mt 5, 48.

PÜHA VAIM KAITSEB ...

(algus 5. lk.)

Jumal lõi inimese Püha Vaimu eluasemeks, lõi vabaks. Nii kaua, kui inimene ei eemalda oma elust Püha Vaimu, kaitseb Püha Vaim inimese moraalselt valikuvabadust. Peame mõistma, et See, kes andis inimesele elu, andis ka vabaduse. Kui see nii ei oleks, poleks Ta loonud meid sellisena. Järelikult, kes lahutab end Jumalast, lahutab end nii elu kui vabaduse allikast ja kaotab kõik; esmalt vabaduse, seejärel ka elu, sest lahus Jumalast ei püsi kumbki. «Kõik hea and ja kõik täiuslik annetus on ülalt ja tuleb valguse Isalt, kelle juures ei ole muutust ega varjutuse varju» Jk 1, 17.

Võimas ingel Lutsifer lahutas end õigemini valis sellise tee, lubades enesekõiki kadedusel ja ülbusel. Kõrvaldanud lõpuks otsustavalt oma elust Püha Vaimu, ei saanud tema loomuses enam toimuda muutust. Rahu lahkus temast, et mitte ilialgi enam tagasi pöörduda. Sama «võimalust» pakub langenud peaingel tänaseni igale inimesele.

Ikka ja jälle küsitakse: Kas oli vaja sellist vabadust, vabadust patustada? Miks ikkagi ei loodud patu vastu immuunset inimest?

Vabadus patustada oli vajalik selleks, et eksisteeriks ka võimalus õigust teha. Vabadus patustada on kaugel sellest, et olla sundus patustada. Jumal informeeris loodud olevusi ka sellest võimalusest ning selle paratamatust tagajärjest.

Igasugune sunnitud sõnakuulmine on Jumala silmis väärtusetu, lausa vastumeelne, sest niikaua kui inimene ei mõista Jumala headust ja armastust, tarkust ja ettenägelikkust, Tema käsus seatud piiride hädavaajalikkust; niikaua kui inimese südant ei liiguta hind, mille Jumal on maksnud, et säilitada kõigile oma lastele vabadus ja eluõigus.

ilmneb varem või hiljem ikkagi, et inimene trotsib liidus Saatanaga kõike head.

Saatan üritab tõendada, et vabadus, millega kaasneb vastutus, on türannia ning et headus ja pühadus ei sõltu Jumala Vaimu seeselamisest. Peibutades «vabadusega», meelitab ta inimlapsed orjusesse ja hukatusse, rebides nad lahku Temast, kes andis elu ja vabaduse. Selles seisnebki kardetav andestamatu patt; mitte ühes või teises konkreetses patuteos, vaid hoiakuvõtus, mis välistab lõplikult Püha Vaimu meie elus.

Saatan igatseb Jumala kohta meis endale, nagu ta ihkas taevas Jumala aujärge. Alles kasvõi korrakski saanud juhtimise endale, soovib ta kinnitada oma võimu meie üle igaveseks. Inimene oleks alatiseks jäänudki Saatanaga orjaks, kui Jumal poleks varunud imelise pääsetee.

Jumal on kaua sallinud Temaga mittenõustumist, kuid Ta on teinud kõik veenmaks meid, et selliseks hoiakuks puudub põhjus. Kuulutades häid sõnumeid ristilöödud Kristusest, kes kandis meie eest vabatahtlikult üleastumise karistust, ütleb Paulus: «Jumal on küll niisuguseid teadmatuse aegu sallinud, kuid nüüd ta kuulutab kõigile inimestele kõigis paigus, et nad peavad meelt parandama, sest ta on

seadnud päeva, mil ta tahab kohut mõista maailma üle õigluses mehe läbi, kelle ta selleks on määranud, ja pakub usku kõigile pärast seda, kui ta on tema surnuist üles äratanud!» Ap 17, 30.31.

Pakub usku! Püha Vaim ei suru end peale, ei orjasta Just Tema tagab selle, et saaksime rahulikult, kainelt vabalt rakendada oma otsustusvõimet. Võitlus käib inimese meeltes tema mõtete ümber. See, kes võtab vastu Kristuse surma kui oma mineviku pattude lunastuse, võtab ühtlasi vastu Püha Vaimu, kes võib ja tahab hoida inimest patustamast. Säilitades inimese valikuvabaduse, ohjeldab Püha Vaim kurjuse jõude, et need ei meelevaldaks inimese üle, kuni ta neid ise ei vali. Saatanal peab õnnestuma kõita inimese tähelepanu ja mõte. Alistumine kiussatsele algab sellest, et lubatakse oma mõistusel kanelda Jumala poolt selgelt väljendatus ning summutatakse endas Püha Vaimu märguande.

Nii kaua, kui me ei nõustu patustama, ei ole sellist jõudu, ei inimlikku ega saatanlikku, mis saaks meid selleks sundida. Kristus lahutab alati kahetseva hinge patust. Püha Vaim tuleb iga sellise inimese juurde, et hoida teda taas langemast.

Sellel Saatanaga poolt okupeeritud planeedil elades on võitlus möödapääsmatu. «Sest liha himustab Vaimu vastu ja Vaim liha vastu; need on üksteise vastu, et te ei teeks seda, mida te tahate» Gl 5, 17. «Aga ma ütlen: Käige Vaimus, siis te ei täida mitte liha himusid» s. 16. «Sest Jumal on see, kes teie on tegev, et te tahate ja tegutsete tema hea meele järele» Fl 2, 13.

Kui võtame vastu Püha Vaimu nõuanded, siis teostab Tema meis selle, mida sooviksime, kuid mida me ei suuda ise teostada. Vabastamine, mille Jeesus tõi Kolgatala surres, realiseerub Tema elamises ja valitsemises Püha Vaimu läbi kristlase südames.

REIN KÄSK

Jürikuu viimasel nädalal võisime õnnitleda pastor-meeritust ERNST LAIMETSA tema juubelpäeval — meie vanimal kaastöölisel täitus 23. aprillil 90-nes eluaasta.

Tänuõnu lausuti nii SPA Eesti Liidu poolt kui ka Türi Adventkoguduse poolt, kelle keskel juubilar on elanud alates 1958. aastast.

Põgusa pilgu läbikäidud teele heitis ka Ernst Laimets ise. Ikka ja jälle rõhutas ta Jumala armu ja helduse rohkust, mis on ümbritsenud teda ja ta peret.

Esimene meeldejälvaim kogemus oma Jumalaga oli tal juuba 6-aastaselt, mil tema kätte juhtus kooli usuõpetuse raamat. Pilt ristilöödud Õnnistegijast puudutas väikese poisi hinge niivõrd, et silmi valgusid pisarad ning südames tärkas soov elada koos Jeesusega. Seda valikut pole ta kunagi kahetsenud; ka siis mitte, kui ta pidi aasta oma elust vangiroodus viibima. Karistus määrati hingamispäeva pidamise eest Eesti Vabariigi armeele.

Hiljem õppis Ernst Laimets Suschenhofis SP Adventistide Balti Uniooni Misjoniseminaris ning juhtis seejärel aastaid koguduse kirjandusevangelistide tööd. 1940-ndast aastast alates teenis ta kogudusi sõnakuulutajana, olles paljudele abiks õige tee leidmisel Jumala juurde.

Aastad on ehtinud juubilaril pea hõbehalliga. Kuningas Saalomon ütleb: «Hallid juuksed on ilus kroon, mis saavutatakse, kui ollakse õigluse teel!» (Op 16, 31).

SOOVIME JUUBILARILE ÕNNISTUSRIKKAIK PÄEVI EDASPIDISEKS!

REIN KALMUS

Väljaandja: SP Adventistide Eesti Liit
Toimetaja: MALL VAHTRAMÄE
Toimetus: 202 400 Tartu, Linda 9
kontakttelefon: 28443.

Trükiarv 10 000
Hind 30 kop.
Esialgne ilmutussagedus: 6 numbrit aastas.

Tell. 1240, Trükikoda «Täht» Võrus.

Kirju teie ettepanekute, küsimuste ja «Meie Aja» tellimissooviga ootame toimetuse aadressil: 202 400 Tartu Linda 9.
Aastakäigu tellimishind 1991. aastal on rbl. 2.50.